

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Која радост, браћо и сестре, вечерас у овоме Божијем храму. Сабрали смо се овде да прославимо празник свете Богородице, њено увођење у храм, празник који је почетак нашега спасења, како каже тропар овога дана.

Али, исто тако, вечерас је велика радост, обузима све нас, што је овде присутан сам Господ Христос, са Пресветом Мајком Својом, са свима светим, анђелима и светитељима Својим. Присуствују овде да приме завете ових сестра које су се овога момента обукле у образ ангелског монашког лика.

Дошао је Господ овде, како каже молитва, да прими њихове завете и да им, кад дође да суди, даде не по ономе шта су обећале и изјавиле, него по ономе шта су од обећаног и изјављеног одржале. То је монашки живот, браћо и сестре. Чули сте завете њихове, које су положиле, које нису нимало лаки за обичнога човека, за наше људске силе и моћи, али су могуће уз помоћ Божију! Зато су и оне на свако питање и одговарале: Да! Али, с Божијом помоћи! Свесне да саме не могу ништа добро учинити, као што је Господ рекао – без Мене не можете чинити ништа!

Оне су вечерас примиле на своја плећа, Крст Господњи, као што је Господ рекао: Ко хоће замном да иде нека се одрекне себе, и узме Крст свој и иде замном. Управо тај Крст који узимају јесте одрицање од себе, од своје воље, од својих прохтева, од својих страсти, од својих слабости, и идење за Христом.

Онако треба да носимо Крст свој, као што је Господ носио и завршио на Крсту! И ми да будемо спремни да се распнемо на Крсту нашем, овоме свету и свим његовим добрима и злима којима нас обасипа, и да се покажемо достојним распетог Господа. Јер са Крста се не силази кажу свети оци, са Крста нас скидају!

И Господу Христу су говорили тадашњи фарисеји и јеврејске старешине: Сиђи с Крста па ћемо веровати у тебе. Није их Господ послушао, није сишао али су Га скинули са Крста када је на Крсту предао Свој Дух Оцу Своме Небескоме.

Тако и ми да будемо истрајни у ношењу нашега Крста, јер са њега не можемо и не смемо сами да силазимо. Него да на њему завршимо живот свој и да нас са Крста скину. Свети апостол Павле поручује свима хришћанима, посебно монасима: Живите достојно вашег звања, вашег хришћанског и монашког звања. Како да живимо? У смирењу, у кротости, у дуготрпљењу - каже свети апостол. То су лекови против наших слабости. А слабости којима се лечимо овим лековима јесу: гордост - која се лечи смирењем, гњев - који се лечи кротошћу, и малодушност - која се лечи дуготрпљењем! То важи за свакога од нас, браћо и сестре, посебно за нас монахе и монахиње.

Пазимо дакле - каже у молитви, коме приступаш, коме се заветујеш и кога се одричеш. А кога смо се то одрекли вечерас, сестре моје? Одрекли се света и кнеза овога света, ђавола! Који ће трудити се и даље да нас навраћа на зло, да нас подсећа на раније наше живљење у овоме свету, на разне саблазни из света, да нас упућује поново да вршимо његову вољу, а не вољу Божију. Немојмо га слушати! Него останимо верни оним заветима које смо дали. А најважније за монаха јесте трпљење, јер се кроз трпљење стиче смирење, а смирењем спасење! А циљ наш јесте управо то, да уз помоћ Божију и милост Божију стекнемо спасење душе своје. Када пођемо одавде да се удостојимо наћи тамо са свима, преподобним оцима и матерама које су пре нас примиле монашки лик, живели по њему и Богу угодили.

Да и ми тамо, са њима и са свима светима, славимо чудесног Господа Исуса Христа, са Пресветом Богородицом и са Светом и Живоначалном и нераздељивом Тројицом у све векове и сву вечност. Амин.